

[Ministeren for offentlige Arbejder.]

Lejlighed, kan Tilladelsen gives af Politimesteren i den Kreds, hvorfra Kørselen skal udgaa.

Disse Tilfælde er imidlertid kun Undtagelser. Langt den største Del af den Kørsel, som omfattes af Loven af 1927, udføres i Henhold til Tilladelser, som gives af de kommunale Myndigheder. Lovens Regler herom er ligesom de ældre Regler i Færdselsloven, som 1927-Loven har afløst for dette Omraades Vedkommende, hovedsagelig bygget paa Betragtninger af vejmessig Art, idet alle de Kommuner, paa hvis Veje der skal køres, har en ved Loven sikret Indflydelse paa Spørgsmaalet, om en ansøgt Tilladelse bør gives. Naar Kørselen alene foregaar paa en enkelt Kommunes Veje, giver denne Kommune selv Tilladelsen, men i andre Tilfælde gives Tilladelsen af det Amsraad, i hvis Kreds Køretøjet er indregistreret. Hvis Køretøjet ikke er indregistreret i nogen af de Amsraadskredse, som berøres af den paatænkte Kørsel, skal Tilladelse gives af Amsraadet i den Kreds, hvori den største Del af Kørselen skal foregaa.

I alle de Tilfælde, hvor Tilladelsen skal gives af et Kommunalraad, skal Sagen forelægges for Ministeriet, inden Tilladelsen gives, for at Ministeriet kan undersøge, om den paatænkte Kørsel kan faa Betydning for bestaaende Jernbaner, Poststruter eller Sporveje. Ved Loven er der tillagt Ministeriet Beføjelse til at træffe den endelige Afgørelse i Sagen, saafremt Kommunerne ikke er enige om den. Er der derimod kommunal Enighed, kan Ministeriet, hvis det anser det for nødvendigt at gaa imod Kommunernes Beslutning, kun forlange Sagen undergivet en ny Behandling i det kommunale Raad — altsaa normalt det paagældende Amsraad —, som skal udfærdige Tilladelsen, hvis den skal gives. Opnaas der nu ved Raadets nye Behandling af Sagen Flertal paa tre Fjerdedele for Kommunernes oprindelige Beslutning, er Sagen dermed endelig afgjort. I modsat Fald træffer Ministeriet den endelige Afgørelse.

Alle disse Regler, som jeg her kort har skildret, er naturligvis givet med den indenlandske Trafik for Øje, idet det har været Formaalet at regulere den lokale Samfærdsel paa en saadan Maade, at samtlige interesserede Kommuner faar Indflydelse paa de Afgørelser, der skal træffes. Det er derfor naturligt, at Reglerne føles mindre godt anvendelige, naar Talen bliver om international Trafik, selv om de efter deres Formulering ganske vist kan omfatte den

danske Del af Kørselen i internationale Forbindelser.

Indtil den sidste Krig har Ministeriet, at Udlændinges Omnibuskørsel her i Landet enten kunde foregaa som lejlighedsvis Kørsel i Henhold til Polititilladelse eller som Kørsel med et sluttet Selskab uden Tilladelse fra dansk Myndighed, og en egentlig Koncession efter Loven har indtil Krigen kun været givet til lokal Trafik over Landegrænsen. Der har imidlertid efter Krigen været en saa betydelig Udvikling i den internationale Befordring af Personer pr. Automobil, at Ministeriet har ment at burde tage Spørgsmaalet op til nærmere Overvejelse. Denne Overvejelse er resulteret i det Lovforslag, jeg har den Ære at fremsætte.

Ved dette Lovforslag er der alene givet Regler for Omnibuskørsel i Forbindelse med Kørsel i Udlandet. Ministeriet har naturligvis overvejet, om ogsaa Godsbefordring med Lastautomobil i international Forbindelse bør medtages under Loven, men man har ment at kunne stille Spørgsmaalet herom i Bero, da Godskørsel formentlig vil blive udført saaledes, at den i Almindelighed ikke omfattes af Loven af 1927.

Med Hensyn til Personbefordring er der efter Krigens Afslutning rettet en Række Henvendelser til Ministeriet baade fra Danske og fra Udlændinge om Mulighederne for Opnaelse af Tilladelse til i Danmark at udføre Omnibuskørsel i Tilslutning til Kørsel, som agtes udført i Udlandet. Ministeriet er ogsaa bekendt med, at der foruden Kørsel, som har haft mere regelmæssig Karakter, har fundet lejlighedsvis Kørsel Sted i betydeligt Omfang. I de fleste Tilfælde har Danmark været Udgangspunkt for Kørselen, der er udført baade til det sydlige Udland og til Norge og Sverige, men der har ogsaa været Tale om Kørsel igennem Danmark fra Udgangspunkter uden for Landets Grænser. Alt i alt drejer det sig om Kørsel af et saadant Omfang og med saa betydelige Interesser knyttet til sig, at det er naturligt og paakrævet at lovgive herom.

Det er et Særkende for denne Trafik, at Passagerer, der optages her i Landet, ikke afsættes igen inden for Landets Grænser, og at der omvendt kun afsættes Passagerer her, som er optaget i Udlandet. Til en Trafik af denne Art gør de Interesser, der er knyttet til lokal Trafik, sig ikke gældende, og den Betydning, Kørselen kan have for de lokale Myndigheder, synes normalt ikke at kunne begrunde et Krav om Sagernes Forelæggelse for det store Antal Kom-